

Jak jsem se stala galeristkou

Máte velmi dobrou práci, kde o vás nechtějí přijít, ale příliš si vaší práce nevážejí. Fajn lidi okolo sebe, kteří vás mají rádi, ale přece vás to netěší. Neuspokojuje. Není pádný důvod proč v takové práci pokračovat. Nemá žádný valný význam. Nic hlubšího.

A pokud dáte podnět pro nějaké zlepšení, dostanete za uši tak, že to příště nikoho ani nenapadne. Po několika letech praxe, zkušeností a dosažených viditelných výsledků, vám začne radit, diktovat a ...šéfovat slečna právě vyšlá ze školy. A když se to tak všechno sejde, začne člověku vrtat hlavou proč v tom vlastně má pokračovat.

A tu se natukne to, tu něco jiného, k tomu se kousek přidá a jinde ubere. A nakonec vznikne myšlenka, která se nechá nějakou dobu zrát a na svět se vyklube v úplně jiné podobě, ale o to krásnější. Znovuobnovení galerie Zeleň Dům.

Jistě si pamatujete, že před nějakými deseti lety galerie v Újezdě byla a mnoho z vás ji rádo navštěvovalo a rádo na ni vzpomíná. Na krásné výstavy, povědené vernisáže a dvě skvělé dámy, které galerii vedly.

Naprosto mě myšlenka na galerii nadchla. Miluji výtvarné umění a od mala se pohybuji mezi tatínkem, který maluje, liduškou, kde jsem měla štěstí na výborné učitele (na základní škole mě učil akademický malíř Ivan Špirk) a maminkou, která miluje krásné a kvalitní užité umění, jímž se doma ráda obklopuje.

Ve Francii jsem se zamilovala do malých café galerií, které jsou v každém i sebemenším městečku. Jsou to krásné elegantní kavárny s úžasnými zákusky, pohodovou muzikou a výbornými

místními umělci. A to nejen obrazy, ale i keramika, různé dekorační předměty a interiérové doplňky. Vždy ovšem kvalitní ruční práce.

Myšlenka na nový projekt byla na světě. Začalo se rekonstruovat, přestavovat a vybavovat. A protože nenechávám nic náhodě, udělala jsem si baristický kurz u naší mistryně Petry Veselé. Samotnou kávu jsme s mužem, který všechno absolvoval se mnou a byl můj největší rádce a podporovatel, vybírali nejméně tři měsíce.

Další oříšek byly zákusky. Ne všechno mi chutná a jen tak s něčím se nespokojím. Nejhorší je, když něco sním a pálí mě jazyk, nebo svědí patro. To bezpečně vím, že jídlo obsahovalo barviva, ochucovačla nebo ztužovače. A touto cestou jsem určitě jít nechtěla. Proto jsme hledali až jsme našli dodavatele surovin, kteří zásobují ty nejlepší hotely a cukrárny. Nabízí opravdu to nejlepší. A já se proskolila u skvělé cukrářky, se kterou jsme udělali většinu receptur na míru.

Horkou čokoládu a lanýžový dort například dělám z brazilské čokolády. A můžete si být jistí, že je opravdu brazilská, protože majitelé této značky mají po celém světě svoje vlastní plantáže. A každý druh má svoji nezaměnitelnou chuť. Nechci konkurovat cukrárnám, ale ke kvalitnímu umění chci podávat i ty nejlepší zákusky, výbornou kávu a skvělé italské víno, což si u mě získává pravidelné návštěvníky.

Máme přichystanou letní zahrádku, která již byla několikrát otevřená, ale vždy nám to pokazila zima, sníh a nebo déšť. Jakmile se bude dát v klidu sedět venku, přijdou vám jistě k chuti i nově

připravované poháry z domácí zmrzliny. Těšit se tak můžete na smetanové, ovocné, nebo zeleninové poháry. Doufám, že budou stejně vyhlášené jako moje dortíky nebo vafle se zakysanou smetanou a jahodami.

Věřte, že ani galerii nezanedbávám a do konce roku máme itinerář výstav plný. Nejbližší chystaná výstava pana Vladimíra Mencla, úžasného českého krajináře, proběhne v červnu. Vernisáž je nachystaná na 7. 6. od 18:00 hodin. Po vzoru francouzských café galerií i já nabízím pár doplňků do interiéru. Momentálně je to řada ručně dělaných kovových kousků, od velké nádherné lampy, přes vázu, svícny až po ptáčka, který celou řadu doplňuje. Můžete se pokochat napodobeninami starých rámců, do nichž se dají dát nejen malé obrázky, ale i jakákoli fotka. Interiéru dodávají jistou sofistikovanost a tradici. A pokud se zamilujete do obrazu, odnesete si ho domů i s certifikátem mojí galerie.

To ovšem stále ještě není všechno! Už dvakrát v galerii proběhla přednáška a myslím velmi úspěšná. Samozřejmě v tom budeme pokračovat. A pokud se zadaří, bude i promítání filmového klubu a koncert.

Když si po sobě čtu, co jsem napsala, musím se zasmát. Opravdu už nemám pocit, že by to, co dělám, nemělo smysl. Není úžasnější pocit než když vám lidé při odchodu podají ruku a poděkují za krásný zážitek, za to, jak je strávený čas u mě pohladil po duši a jak jsem jim zpříjemnila den. Neměla bych. A budu se snažit, aby se vám u mě líbilo stále víc.

Martina Schiffmannová

Šípková Růženka v podání Balletiny

Újezdské Baletní studio Balletina v květnu v Divadle Horní Počernice úspěšně předvedlo absolventské představení Šípkové Růženky na hudbu Petra Iljiče Čajkovského. Choreografie romantického příběhu se ujala Kristýna Čerešňová, která studio vede.

Ve více než třiceti rolích princezen, sudiček, víl, ale i myšek (a kocoura) se objevily děti, které cvičí a tančí

v Balletině, studiu, které se loni přestěhovalo z Klánovic do Újezda. Šikovného prince „zapůjčila“ Pražská taneční konzervatoř. Překrásné kostýmy ušila Vladimíra Čerešňová, o scénu se postarala Monica Eremeva. Velký dík za nápaditý balet patří nejen všem tanečnickům, ale i dospělým, kteří se na přípravě podíleli.

(red)